

NEBESKI PIR

Ana Tojčić-Jušić

Starica je imala sina.
Imala je rosu meku, zvijezdu sjajnu,
sunce i jablana.
Imala je oči dva mora duboka, kosu travu zelenu,
pleća pustinju prostranu.
Imala je dvije ruke dva kontinenta beskrajna,
dva oblaka nebeska.
Imala je prste rumene, bijele dirke glasovira.
Imala je stas planina, imala je sina, svoga sina.
Imala je jezero sa zlatnim ribama,
dane sunčanih svitanja, noći nebeskih skazanja.
Imala je sina, jedinca sina je imala.
Imala je kolajnu bisernu, prsten s nebeskim pečatima.
Imala je sve slavuje Slavonije, sve ljiljane Dalmacije.
Imala je sve visine, sve dubine i daljine,
imala je sve do neba.
Jednog sivog dana smrt odvede sina.
Starica sjedi pod nebom
i divi se onomu što joj je ostalo.
Sve joj je ostalo.
Nebo ne guta mrtve, ono se nastanjuje živima.